

Mali rakun: i strah i hrabrost žive u nama

gledam.org/2019/03/18/mali-rakun-i-strah-i-hrabrost-zive-u-nama

samogledam

18. ožujka 2019.

*The greatest self is a peaceful smile, that always sees the world smiling back.**

Gledanje predstave koja je u prvom redu namijenjena djeci nikako, barem u mojem slučaju, ne može biti jednako gledanju predstave namijenjene zreloj publici. Odlasci na takve predstave u meni još uvijek bude ushit jer znam da jedino što mogu sa sigurnošću očekivati jest nešto neočekivano. Boravak u gledalištu ispunjenom djecom od svake izvedbe čine zaista unikatno iskustvo koje je formirano ne samo onim što vidite na pozornici već i onim što čujete iz gledališta. A komentari najmlađih gledatelja su prava definicija neočekivanog, potvrdit će vam svatko tko je ikada imao priliku raditi s djecom.

Prošlog je petka, 15. ožujka, u **Gradskom kazalištu lutaka Split** premijerno izvedena lutkarska predstava **Mali rakun** čiji tekst i režiju potpisuje **Ljudmila Fedorova**, a dramaturgiju **Marijan Josipović**, a koja je potvrdila sva moja neočekivana očekivanja. Uvijek očekujem bar malo smijeha u GKL-u; ni ovog puta nije izostao. Uvijek očekujem neku važnu, a jednostavnu životnu po(r)uku; ni ovog puta nije izostala. Naravno, ni neočekivani dječji komentari iz publike ni ovog puta nisu zakazali.

Priča o malom rakunu priča je o hrabrosti i odvažnosti, nečemu što bi svako dijete trebalo pokušati i uspjeti naći u sebi, ako je dovoljno sretno da putem naiđe na dobro vodstvo i savjete nekih zrelijih i iskusnijih ljudi. Priča je to o opasnostima i strahovima koje, izgleda, češće nastaju u našim glavama i uzlupanim srcima nego što su dio stvarnog, strašnog vanjskog svijeta.

Ansambel od svega četvero glumaca (**Petra Kovačić** kao Rakun Mrvica, **Andrea Majica** kao Mama, **Ivan Medić** kao Dikobraz i Tvor te **Tvrtko Štajcer** kao Kunić) na bajkovit je način ispričalo priču o Rakunu Mrvici kojega mama jednog dana uputi u potragu za slasnom trskom koja se nalazi s druge strane jezera. Dobronamjerni savjeti na koje naiđe

putem, a koji nerijetko prijeđu u zastrašivanje, sasvim su drugačiji od majčinog savjeta; "...a kad se na svom putu susretnoš sa strahom, samo se nasmiješi" koji mu ona upućuje na početku ovog *Dana hrabrosti i odvažnosti*.

Humor kojim su predstave GKL-a redovito ispunjene ni ovog puta nije izostao, a najsnažniji je bio u kombinaciji animacije lutaka i pametne igre riječima (*inovaTvor, nosokopanje, ništarađenje, svemaštanje, praznobuljenje, vremenogubljenje...*). Glazba koja prati predstavu (skladatelj **Tomislav Pehar**) dodatno pojačava bajkovitost ove priče, pogotovo u samom početku predstave i u trenucima izmjene scena. Spomenuti početak vizualno je dojmljiv i dovoljno dugačak da u potpunosti začara publiku; glumci se u njemu "dodaju" plavim svjetlom koje naposljetku bacaju u nebo i na taj ga način popunjavaju zvijezdama. Pomični elementi scenografije (nekoliko paravana s oslikanim, bajkovitim biljkama i stabala/stolova) pametno su iskorišteni za promjenu scena i dočaravanje mjesta radnje.

U animaciji krpenih lutaka nerijetko sudjeluje i po nekoliko glumaca koji su gotovo cijelo vrijeme vidljivi na sceni, ali to, ipak, ništa ne oduzima dojmu bajkovitosti. Svakako se ovdje ističe animacija Tvoja Smradca i Kunića Plaška (bijele rukavice na rukama glumaca izvrstan su detalj u karakterizaciji ovog plašljivog šumskog stvorenja) koji su pobrali najviše simpatija publike.

Predstava *Mali Rakun* obogaćena je songovima koje potpisuju **Justina Vojaković-Fingler** i **Ivan Medić**, a koji su, po mom skromnom sudu, više oduzeli nego dodali ovoj predstavi. Gradsko kazalište lutaka Split diči se pametnim igrama riječima i rimom, kao i songovima koji publici lako ulaze u uho, ali ovdje kao da je izostalo te britkosti i ispoliranosti u stihovima. Ipak, glazbena tema koja se provlači predstavom, i sad mi je u ušima iako sam riječi pjesme koje je prate ubrzo zaboravila.

Kombinacija jednostavne priče, zabavne igre riječima i osebujnih likova uspješno je prenijela poruku o hrabrosti i strahovima koji su nerijetko tek odraz nas samih. Mrvičino veselo skakutanje oko trske, nakon što je osmijehom pobijedio strašno čudovište iz jezera, i veselo, grleno zazivanje mame, nepotrebno je "zaslađeno" završnim songom koji se možda i najmanje uklopio u atmosferu koja je stvorena predstavom i koji me na trenutak prevario pa sam pomislila da čujem stihove nekakve verzije suvremene duhovne pjesme.

Na sreću, izvrsna izvedba glumačkog kolektiva (teško je i nepotrebno nekoga isticati, ali Petra Kovačić u ulozi Mrvice je prštala dječjom energijom i zaigranošću; da je niste imali priliku gledati dok animira i glumi, pomislili biste da Mrvici glas posuđuje neko desetogodišnje dijete), originalna i maštovita rješenja u dizajnu scenografije i lutaka, od ove predstave čine zaista zabavno i poučno iskustvo, kako za djecu, tako i za njihovu stariju pratnju i sve one koji bez srama odlaze gledati dječje predstave, iako su davno prestali biti djeca. Iz vlastitog iskustva preporučujem i potičem! Dobro dođe da se prisjetite nekih sitnih životnih lekcija koje ste možda usput zaboravili, činjenice da život baš i nije toliko kompliciran koliko ga ponekad činimo i, naposljetku, ali ne najmanje bitno: da se dobro nasmijete.

* Bryant H. McGill

Kristina Tešija

foto: gkl-split.hr